

Makáry Sebestyén

A HÁTTÉRZAJBÓL

(RÉSZLETEK)

Panelházunk tövében hatalmas betűkkel
a falra festve ez a felirat áll:
HA IDE MERSZ HUGYOZNI,
LEVÁGOM A FASZODAT!
Aztán valamivel arrébb
még egyszer: LEVÁGOM!
Bár még nem hugyoztam oda,
tudom, hogy hibás vagyok.
A faszomat markolom álmomban.
NEM ADOM ODA!
Csak félelemmel nem lesz ebből élet.
A vágóhídra kell menni:
felkarok, alkarok, nyak, hát,
mellek, inak, combok közé.
Hogy ne jöhessenek ki többé egyben.
És dolgozni kell,
izzadni, bírni a napot, az esőt,
és hugyozni, hugyozni, hugyozni.

*

*Akkoriban volt olyan, hogy pedagógusokat ellátó üzlet.
Lehet, hogy most is van, de akkor volt, az biztos,
mert emlékszem, hogy vett az apám,
aki biológia, kémia, földrajz szakos tanár volt,
a pedagógusokat ellátó üzletben
egy műanyagból készült pinát.
Volt csiklója, meg minden, ami kell.
És műanyagból volt.
Egy az egybeni méretben.
Szét lehetett szedni.*

*És képzeld el, hogy az a sok vén fasz tanár
– én akkor gimnazista lehettem, ők meg olyan
ötvenesek –
körbeállja az asztal közepére tett műanyag pinát,
és nézi.
„Jé, itt baszunk?”
Suttogják.
Szét is szedték, össze is rakták.
Volt csiklója, meg minden.*

*

Nagyapám, harmadik Makáry István
(apám a negyedik, bátyám az ötödik),
időskori demenciájából felébredve
utolsó nyarán azt kérdezte egy családi összejövetelen,
hogy *mennyibe kerül egy kiló fű.*
Bár a kérdés nem illeszkedett a beszélgetésbe,
egy pillanatra újra
szavai köré rendeződtek gondolataink,
és a már alig kapcsolódó arc
láthatóan felélénkült.
A logikus az lenne, hogy a válaszunkat várta,
de nem válaszoltunk, csak néztük,
ahogy – öröm vagy szorongás
bármilyen jele nélkül –
a szavak árnyéka
fonákjára állítja tekintetét.
Fű? – kérdezte újra,
és végighúzta kezét a kanapén.